

suur taewas. Sest nendasammoti on nem-
mad takkafiusanud need prohwetid, kes
enne teid olnud." Matt. 5, 11. 12. Wiim-
ne ots saab ülesnäitma, kes keigeparramat
õhka ennesele wallitsenud. Kui same surre-
ma, küllab siis saab selgeks sama, kas lah-
kem aäsi, kui olleme mänginud ja tantsinud,
ja wäggerwad mehhed olnud wina joma,
ehk kui maailma kaduawat rõmo ja lusti
olleme põlganud, ja waikseste ja Jumma-
lakartlikkust ja waggaste omma ello olleme
aianud. — Üks inimenne, kes maailma
rõmus ja roppo ello olli ellanud, sai haigeks
ja otis omma surma tulles. Temma hinge
karjane tuli ta jure ja püdis tedda ärratada
ja nüüdki teise mõtte peäle sata; agga et
ei mõund temma sama; ta siis wimaks
ütles: „Ehk sa nüüdki wahhest tahhad pil-
lipuhhujaid, ehk ommad lusti seltsimehhed,
et ka wiimse otsas rõmopiddo nendega
weel saaksid piddama? Sest tantside ja

karrates olli waene mees mittokord omma
seltsi wasto kites ütelnud: „Saab inni-
menne rõmo-lustis ellanud, ja õnsaste seš
surnud, kurrati arro siis on rikkunud.“
Agga ei märkand sestki mees. Sunneto ta
luggu olli, ja wägga hallelik ta surm. —
Agga jälle üks teine, kes olli Jummalale
truiks jänud, ja põlganud, mis truust kelab,
se wõttis omma haigusseš heal meel sed-
dasamma tedha, mis terwest peast temma
rõdm ja jahhutamiseks temmale olnud;
pallus Jummalat, ja tulletas Temma armo,
Temma hallastamisese rikkust, tännades ja
kites omma mele, ja otis surma tundi rõ-
moga, kunni ei nähtud tedda ennam; —
rahhoga ta olli läinud. Sest ep olle walle
sanna se, mis kirri ütles: „Õnsad on need
surnud, kes Jõsandas surredad sest aias;
tdest, ütles se Waim, et nemmad peawad
hingama ommast waewast, ja nende teud
käiwad ka nende järrel. Jlm. ram. 14, 13.